

Конгрес
Українських
Націоналістів

Здобудеш Українську Державу,
або згинеш у боротьбі за Неї

Декалог українського націоналіста

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net

26 квітня - 2 травня 2005 року № 16 (76)

ХРИСТОС ВОСКРЕС! ВОІСТИНУ ВОСКРЕС!

У неділю це християнське вітання, що сягає глибини тисячоліть, вже вкотре пролунає всією Україною, напонить наші серця невимовною радістю, вірою в перемогу добра над кривдою, правди над фарисейством, духу над матерією.

Ми в передчутті великого свята релігійного і національного - Український Великдень іде! Нація піднімається з колін! Нація прагне стати господарем на своїй землі, жити в мирі, достатку, злагоди та любові до ближнього. Про це мріяли і за це боролися покоління українців. І так буде!

Усіх Господніх ласк від імені Конгресу Українських Націоналістів я бажаю кожній українській родині, кожному громадянину України.

Сьогодні, після перемоги Помаранчевої революції, після обрання Президентом України Віктора Ющенка, ми, як ніколи раніше, сповнені вірою в торжество Господньої сили і любові до нас. У молитві дякуємо Йому, бо знаємо:

Христос Воскрес – Воскресе Україна!

Олексій Івченко,
голова Конгресу Українських Націоналістів

Анатолій ПОГРІБНИЙ,
професор, секретар НСПУ,
член редколегії газети „Нація і держава”

ДОКИ?

І знову мовне збурення. Цього разу з того приводу, що від держсекретаря країни до Кабінету Міністрів надійшов документ (його копії з блискавичною швидкістю розповсюдилися по всій Україні), що має назву “Про захист прав громадян на використання російської мови та мов інших національностей України”.

Зрук у руки передають і папір, яким 16 березня наш Прем'єр-міністр відреагувала: проект указу Президента адресовано нею кільком міністрам (як-от: юстиції, освіти та науки, праці та соціальної політики) для вироблення ними – “у тижневий термін” – “узгоджених пропозицій та висновків”.

Яких конкретніше матерій стосується цей документ? Ось яких. Передбачено, щоб “у двотижневий термін” Кабмін подав перелік тих населених пунктів країни, на територіях яких “при наданні інформації на запити громадян поряд з державною мовою застосовується російська або мови інших національностей України у місцях їх компактного проживання”. Ще зазначено, що громадянам гарантовано, що посадовці у спілкуванні з ними будуть зобов'язані давати відповіді “по суті звернення російською мовою або мовами інших національностей”, а вже для того, щоб працівники органів виконавчої влади та місцевого самоврядування гарантовано знали ці мови, необхідність володіння ними передбачено “внести до професійно-кваліфікаційних характеристик державних службовців”.

Власне, це і все, що містить цей ураз розтаємничений документ. Лише три пункти, але скільки запитань!

По-перше. Хіба відома кожному друга частина 10-ї статті Основного закону країни не гарантує – і то достатньо повно – захист і використання російської та інших мов?

По-друге. За яким критерієм мають складати отой Перелік (з великої літери! – так у документі) населених пунктів? Відповідно до офіційних даних останнього перепису населення (2001-й рік) чи з врахуванням, скажімо, крім етнічних росіян, і тих зросійщених наших краян, котрі вважають, що й вони теж спілкуються “по-руськи”?

По-третє. Що означають місця “компактного проживання”? Ось ті ж етнічні росіяни. Якщо, скажімо, у Донецьку та в Криму (це, в основно-

му, й усе з великих міст та з регіонів України) їх кількість перевищує – за переписом – п'ятдесят відсотків населення, то, поза сумнівами, це – компактне проживання, супроти чого годі мати заперечення. Але ось ситуація з Києвом, де з 2666 тисяч населення етнічних росіян нараховується 426 тисяч, або 16 відсотків, – це проживання компактне чи ні? Доведіть, що не компактно. А тих десятків тисяч росіян, які живуть у Львові, хіба не є достатньо, щоби ствердити і їхнє компактне проживання? Та й навіть тисяча чи кілька сотень неукраїнського етносу у якомусь поселенні чи то Галичини, чи іншого краю держави – це (надто з точки зору прав людини, про які, відірвавши їх від прав нації, завжди знайдеться немало охочих нагадати) хіба не компактність?

Ось так розмірковуючи, милі панове, не можемо не прийти до висновку, що фактично геть вся Україна і має потрактовуватися як територія, на якій та ж російська мова повинна використовуватися в офіційному спілкуванні. Може, насправді, це і є вона – дещо завуальована, але вельми далекосяжна істинна мета документу?

Але таке сконстатувавши, як не сказати: приїхали! До чого? Та все до тієї ж двомовності, волання з приводу якої давно вже набили нам оскомку.

Втім, повернемося до цього згодом, а поки що як не зауважити крайньої недостатності, розмитості, ба й просто хибності отого критерію компактного проживання. Усе бо вирається у відповідь на елементарне запитання: ми хочемо будувати національну державу українського народу, у якій й етнічним українцям, і всім етнічним неукраїнцям, а в сенсі політичному – всім українцям, узятим разом, було б вільно та комфортно, чи такої змоги для титульної нації не хочемо відкрити?

Згодьмося, що від наявності чіткої позиції стосовно цього і залежать

орієнтири мовного будівництва в Україні. В іншому разі оте і маємо – замість непослабної уваги до державної мови, яка, як то всюди є по світу, зміцнювала б, цементувала країну, ось ця вправа на тему створення Переліку міст; замість задоволення конкретної потреби тієї або іншої національної меншини, скажімо, на відкриття своєї школи у такій конкретній місці чи селі (найчастіше на сході та на півдні України цією “меншиною” поспіль виявляються українці), – мудрації на тему компактності...

Агов, галичани і всі інші, котрі запам'ятали, що навіть Ленін промовлявся проти обов'язковості вивчення російської мови і, отже, не вчили її упродовж цих років незалежності, – тепер, якщо хочете зберегти або дістати якусь державну посаду, хуленько вчіть, удосконалюйте її. Проект указу до цього зобов'язує...

Хтось запитав: чому згадую лише російську мову, у той час як документ спрямовано на захист мов й інших етносів? А тому, відповім, що не дурімо ані самі себе, ані іншим не даймо себе обдурити: права нацменшин, в т. ч. найнечисленніших, так тривко (зразково!) у нас захищені, що знаменитий наш кінорежисер Юрій Ілленко недавно у заздросіх вигукнув: “Пане Президенте! Запишіть мене в нацменшину! Я теж хочу жити в Україні повноправним життям!”. Чи почутий був цей зойк?..

Отже, як не підходить, а кожна і буква, й титла цього документу насправді підверстана під захист лише однієї мови – російської, “ущемлюючість” якої стала, слід вважати, вже просто не до витерпу. Якщо ж ще точніше визначати суть проекту, то я сказав би, що спрямований він не на захист прав громадян на використання російської мови, яка проникла в Україну вже й у щонайменші шпарини, а на захист прав і росіян, і всіх інших, хто цього волів би, загалом не володіти та не послуговуватися в Україні державною українською мовою. ➔

ВІДКРИТИЙ ЛИСТ ПРЕЗИДЕНТОВІ УКРАЇНИ

Ми не можемо просити вибачення в тих, хто воював проти незалежності колись і ненавидить її тепер...

стр. 2

ВОВК В ОВЕЧІЙ ШКУРІ

Людина, яка посягає на святе - на рідну мову, не може бути ні патріотом, ні моральним взірцем нації.

стр. 3

ДОСИТЬ ЗНУЩАТИСЯ З СЕЛЯН!

Прес-конференція Конгресу Українських Націоналістів

стр. 5

НЕЗАГОЙНА РАНА УКРАЇНИ

Зверхне поводження людини з природою повертається до неї бумерангом - страшною бідом, як аварія на ЧАЕС.

стор. 6

Автобіографічний нарис Слави Стецько

“...ХАЙ ЗАБУДЕТЬСЯ МОЄ ІМ'Я, АЛЕ ХАЙ ЖИВЕ ВІЧНО УКРАЇНА”

стор. 8

ВАЖЛИВО

◆ Олексій Івченко і Муаммар Каддафі домовляються про співробітництво

«Нафтогаз України» братиме участь у новому тендері на освоєння 44 нафтогазових блоків у Лівії, який відбудеться 1 травня 2005 року. Про це поінформував лівійську сторону в Триполі голова правління НАК Олексій Івченко на переговорах, які відбулися під час візиту 17-18 квітня української делегації до Соціалістичної Народної Арабської Лівійської Джамахірії.

Як повідомили в прес-центрі НАК, в ході візиту Олексій Івченко провів ряд зустрічей з вищими посадовими особами Лівії - лідером Лівійської революції Муаммаром Каддафі, прем'єр-міністром Шокрі Ганемом та першим віце-прем'єр-міністром Аль-Багдаді Алі Аль-Махмуді. Результати, отримані під час цих зустрічей, засвідчують, що партнерські стосунки між Україною та Лівією в нафтогазовій галузі виходять на новий рівень. Зокрема в розмові з Олексієм Івченко Муаммар Каддафі зазначив, що в питаннях співпраці з Україною в нього немає жодних застережень.

Українська сторона висловила сподівання, що уряд Лівії найближчим часом ратифікує Угоду про розподіл продукції, підписану 10 жовтня 2004 року в Триполі між НАК «Нафтогаз України» та Національною нафтовою компанією (National Oil Company) Лівії. Це дасть можливість українській стороні відразу після ратифікації розпочати геологорозвідувальні роботи на території Лівії. Олексій Івченко заявив, що геологорозвідка здійснюватиметься одночасно на всіх чотирьох нафтогазових блоках, освоєння яких передбачене угодою.

У ході переговорів лівійська сторона висловила зацікавленість пропозицією «Нафтогазу» щодо будівництва на території Лівії газо- та нафтопроводів, а також підземних сховищ природного газу.

◆ НАК «Нафтогаз України» формує бюджет

Якщо 2004 р. «Нафтогаз» перерахував до бюджету податків на загальну суму 4 млрд. 100 млн. грн., то згідно з фінансовим планом, затвердженим минулої суботи цього року, команда О. Івченка перерахує до бюджету 8 млрд. 725 млн. грн. Також уряд розраховує, що чистий прибуток НАК 2005 р. становитиме 1 млрд. 600 млн. грн. Тобто бюджет додатково отримає 6 млрд. 600 млн. грн. Ці суми корінним чином впливають на дохідну частину бюджету, зазначила Прем'єр-міністр Ю. Тимошенко. Вона також відзначила, що колишній голова «Нафтогазу» Ю. Бойко «недаремно б'ється в істериках на прес-конференціях, тому що відчуває: за те, що держава 2003-2004 рр. недоотримала 6,5 млрд. грн., комусь однозначно доведеться відповідати».

◆ Обрано нового Папу Римського

Верховним Понтифіком став представник Німеччини, 78-річний кардинал Баварський Йозеф Ратцингер, який узяв ім'я Бенедикт XVI. Президент України надіслав вітальну телеграму новообраному Папі.

◆ Крок до примирення

23 квітня в Центральному Будинку офіцерів України відбувся круглий стіл «Примирення українських вояків - ветеранів Другої світової війни, які воювали в арміях різних держав - ключ до консолідації суспільства». Його учасники звернулися до Президента України з пропозицією видати указ про визнання всіх борців українського національно-визвольного руху 20-50-х рр. ХХ століття учасниками боротьби за державну незалежність України та доручити уряду підготувати і подати на розгляд Верховній Раді України проект відповідного закону з передбаченням належних соціальних гарантій.

◆ Посівна - критерій оцінки керівника

Успіхи чи невдачі при проведенні посівної кампанії великою мірою залежать від діяльності керівників обласних і районних адміністрацій, наголови Прем'єр-міністра Тимошенко Вона зазначила, що доручила до 10 травня завершити посівну, а також упродовж 6 днів створити в необхідному обсязі спеціальні торгові місця - «виробник-ринок», де зможуть реалізувати продукцію безпосередньо виробники.

◆ Що відбувається з гривнею?

Голова НБУ В. Стельмах, коментуючи 10-відсоткове посилення національної грошової одиниці, зазначив, що для цього є економічні основи, перш за все, надзвичайно високі темпи при низькому ВВП, а також наявність серйозної диспропорції експортних цін по відношенню до внутрішніх. Знижений курс гривні негативно впливає на інвестиції. Від посилення курсу гривні наше населення тільки виграє, це призведе до скорочення безробіття, додав він. Скоро відчуетьмо...

◆ «Нафтогаз» отримав перший транш німецького кредиту

21 квітня підписано кредитний договір між НАК «Нафтогаз України» та Дойче Банк АГ про отримання першого траншу кредиту в розмірі 300 млн. доларів США в рамках угоди про фінансування, укладеної між сторонами 8 березня 2004 року. Підписи під угодою поставили: з українського боку - голова правління НАК «Нафтогаз України» Олексій Івченко, з німецького - голова представництва Дойче Банк АГ в Україні Олександр Базаров. НАК «Нафтогаз України» планує використати кредитні кошти для фінансування загальних корпоративних завдань, в тому числі й для диверсифікації кредитного портфеля компанії та його здешевлення.

◆ Ціни на пальне будуть стабільними

Міністерство економіки, яке встановило до 1 травня граничний рівень оптово-відпускних цін на дизельне пальне й бензин, що реалізуються на внутрішньому ринку, продовжило таке обмеження до 1 червня.

◆ Ініціативи Президента

Виступаючи на саміті ГУУАМ у Кишиневі, В. Ющенко закликав створити на базі об'єднання міжнародну регіональну організацію зі своїм офісом, секретаріатом і планом дій. Філософія організації, на його думку, повинна базуватися на трьох принципах: демократія, економічний розвиток, безпека.

За матеріалами інформагентств та наших кореспондентів

ВІДКРИТИЙ ЛИСТ ПРЕЗИДЕНТОВІ УКРАЇНИ

з приводу закликів до примирення вояків ОУН-УПА з ветеранами СРСР до 60-річчя Перемоги

ВИСОКОПОВАЖНИЙ ПАНЕ ПРЕЗИДЕНТЕ!

«Пережита історія стає шляхом до свободи», - казав Великий Папа Іван Павло II. Але історія справжня, без фальші. Ми, ветерани ОУН-УПА, люди похилого віку з гідністю прожили відміряні нам роки. За спиною - збройна боротьба за волю України, камери смерті, тюрми і табори. Як казав Т. Шевченко про свою долю, «Ми не лукавили з тобою, ми чесно йшли, у нас нема зерна неправди за собою».

Скажіть, будь ласка, з ким ми маємо примирюватись? Із ветеранами СРСР? Але ж ми не воювали з ними. УПА була створена 14 жовтня 1942 року для боротьби з німецькими окупантами, і коли гітлерівські дивізії рвалися до Сталінграда ніхто не знав, чия буде перемога.

На Нюрнберзькому процесі 1945 - 1946 рр., коли советська офіційна делегація на чолі з прокурором Руденком домагалася притягнути до судової відповідальності керівників ОУН і УПА, американський суддя Лоуренс усі її звинувачення відкинув як безпідставні, зіславшись на десятки незаперечних документів, які спростували співпрацю українського руху Опору з німцями. Таке рішення виніс Міжнародний суд.

А 24 січня 1995 року Європейська Конфедерація Комбатантів, визнана Радою Європи з дорадчим голосом, прийняла Всеукраїнське Братство вояків ОУН-УПА в свої члени. Отже, Європа і світ давно визнали УПА воюючою стороною в Другій світовій війні. За оцінкою тодішніх високих військових, ні французький Резистанс, ні групи грецької ЕЛАС, ні навіть регулярна армія Тіто не могли зрівнятися з тією жертвністю та високою організованістю, що їх проявляли вояки УПА. Вони не мали за собою державних структур, жодної зовнішньої

підтримки, проте билися до останнього. Дуже високу оцінку УПА дав генерал де Голь. У серпні 1944 року в Рамбуїє він сказав: «Як би я мав таку армію, яку має ОУН, то німецький чобіт не топав би французької землі».

Визнали визвольну боротьбу ОУН-УПА і шість областей західного регіону України, а Верховна Рада, Президент і уряд ще повинні сказати своє слово!..

Лазах, хто січкарем рівав пальці своїм жертвам у Галичі, хто сотнями тисяч депортував український народ на Сибір, чи з тими, хто в складі провокативних спецгруп НКВД глумився над місцевим населенням, щоб викликати гнів народу проти УПА, а тепер має статус «Учасник бойових дій»?

ПАНЕ ПРЕЗИДЕНТЕ!

Примирюватись можуть лише однакові в моральному становищі. Ми пригноблені соціально, поніжені в тюрмах, зранені й скалічені в боротьбі, животіємо на жebraцьку пенсію, але щасливі, що бачимо незалежну Україну, - ми не можемо просити вибачення в тих, хто воював проти незалежності колись і ненавидить її тепер, але при цьому має персональні пенсії, шпитали, урядові привілеї і всіляку урядову підтримку.

Нас хвилює ще й те, що хоч сталінізм і засуджений, а гласність частково відкрила правду, однак всі архівні документи про визвольні змагання українського народу навіть в незалежній Україні недоступні.

ПАНЕ ПРЕЗИДЕНТЕ!

Дайте можливість відкрити архіви КПРС і КДБ хоча б 30-річної давності, дайте доступ вченим до ін-

формації! Спростуйте міфи, які отруїли свідомість багатьох українців. Відкрийте правду про замордованих під Базаром і Крутами, про організацію голодомору і знищення еліти української нації, правду про потоптану честь і спотворене минуле. Правду про тих, хто намагався вбити Вас і Ваших соратників та топотити в крові Помаранчеву революцію.

Оце і буде примирення - Правда примирить нас усіх.

ХАЙ ВАМ БОГ ДОПОМАГАЄ! СЛАВА УКРАЇНІ І ЇЇ ГЕРОЯМ!

Михайло Зеленчук, голова;
Петро Косюк, секретар;
ветерани Всеукраїнського
Братства ОУН-УПА

◆ ПИШЕ ГРИНЬ З ГОРБАТОГО ПОТОКУ

умовах терпіти бездержавність російської мови в Україні?

Майбутній президент обіцяв відібрати в олігархів незаконно приватизовані заводи, фабрики й інше добро. «Злодії сидять у тюрмах! А тепер його радники Немцов, Пасхвер і інші мудрі люди кажуть: не робить того, Андрійовичу, бо зіпсує інвестиційний клімат у країні, її імідж, дестабілізує те стабільність. Що з воза впало, те пропало. Самі знаєте, дурні люди мільярди вкрати не зуміли б, а з розумними краще не заходитися. А те, що Ви обіцяли, так у тому нема нічого поганого. Ви господар не тільки країні, але й слова. А господар може дати, може взяти. Крім того, багаті з багатими знаються у цілому світі. Вони володіють не лише грошима, а й ЗМІ, судами, адвокатами, депутатами і т.д. Та й самі не без того, аби десь когось нагріти на кілька мільйонів або й мільярдів. Он що, для прикладу, про Сороса пишуть. Інші теж не кращі. Пам'ятає, як Марк Твен на світському вечорі сказав якомусь багатієві: «Перший раз бачу мільйонера, що тримає руки у власних кишенях!». Усякі злі люди говорять, що Кучма

набув за роки президентства 8 мільярдів доларів і що Пінчук, як одружився з президентською донькою, збільшив своє багатство вчетверо. Люди мають погану звичку рахувати гроші в чужих кишенях. Ющенко - людина порядна і такого собі не дозволить. Так що злодіям можна відпочивати спокійно. Кучма не якийсь там Бакай, що кудись зник з України. Дрібнота: ні вкрати, ні сховати.

Отаке говорили учені туристи за самогоном у нашому барі «Під оборогом». Слова, якими вони присмачували свою мову і які у нас до «воссоедінєня» не вживалися, тут викинено. Учених питається, чому газети пишуть, що, як держава відбере в олігархів украдене ними, то в Україну не підуть інвестиції. Невже інвесторам краще мати справу зі злодіями? Чи, може, ті інвестиції - теж крадені гроші? Учені не відповіли. Кажали, що без півлітра в цьому не розібратись, а вони вже трілітровий слюк випили.

То, може, Ви, пане редакторе, знаєте відповідь?

З пошануванням

Гринь Волохатий

ДОСИТЬ ЗНУЩАТИСЯ З СЕЛЯН!

20 квітня 2005 року в УНІАН Конгрес Українських Націоналістів і представники правління КСП "Агрофірма "Київська" провели прес-конференцію з питань реформування аграрного сектору України. В ній взяли участь заступник голови Конгресу В. Борейчук, голова правління агрофірми В. Щербінін, член Головного проводу Конгресу О. Сахацький.

Уступному слові В. Борейчук ознайомив представників ЗМІ з програмовими засадами Конгресу щодо реформи на селі.

Кун завжди дотримувався позиції, що земля, найбільша цінність нашого народу, має належати селянам та працівникам соціальної сфери на селі. Це було передбачено ст. 6 Земельного Кодексу України, чинного з 18 грудня 1990 р. до 25 жовтня 2001 р., - в період, коли проводилося розпаювання землі та майна колективних сільськогосподарських підприємств. Нехтуючи Земельним Кодексом, порушуючи чинне законодавство, представники влади усунули від участі в розпаюванні осіб, зайнятих у соціальній сфері на селі. Зволікаючи із проведенням аграрної реформи, оформленням і видачею сертифікатів та державних актів на право власності на землю, керівники КСП, за мовчазної згоди представників влади, довели село до небаченого пограбування і руїнації.

В. Борейчук навів чимало прикладів, як Конгрес допомагає селянам набутти права власності на землю та майно, виступає на їх захист, надає інформаційної підтримки для роз'яснення людям їхніх прав. На 1 січня 2005 р. в Україні розпаювано землі в видано державних актів приватної власності на землю лише 52% пайовиків, хоча згідно з указом видача державних актів повинна була завершитися до 2003 року. Набагато гірша ситуація склалася навколо майна сільгосппідприємств - майнові сертифікати видано лише 20% пайовиків.

Конгрес виступає проти того, щоб найближчим часом земля стала товаром. Вже сьогодні, в умовах безгрошів'я, окремими фірмами скупуються на селі земельні паї за безцінь.

В. Борейчук також торкнувся різного роду зловживань при реформуванні на селі. Особливо гострою є проблема банкрутства колективних сільськогосподарських підприємств. Він висловив припущення, що причини економічної неспроможності сільгоспфірм у багатьох випадках криються в прагненні українських можновладців купити їх за безцінь, довівши до банкрутства. Такі механізми застосовуються по всій Україні. Про це свідчить доля КСП "Агрофірма "Київська".

Новообраний керівник господарства Володимир Щербінін на прикладі КСП "Агрофірма "Київська", яке свого часу було одним з найпотужніших не тільки в Київській області, але й в Україні, розповів, як руйнувалося підприємство, та навів схеми допущених, на його погляд, зловживань.

КСП об'єднувало понад 2,5 тис. пайовиків, балансова вартість його майна ще в 1998 р. становила понад 18 млн. грн. За сприяння Конгресу Українських Націоналістів в господарстві було проведено розпаюван-

ня земель колективної власності. У агрофірми залишилися землі, які не підлягали паюванню, землі під будівлями (загалом 123 га) та землі в користуванні. Сьогодні все це втрачено. За борги в 5 тис. доларів...

Саме ця незначна заборгованість послужила причиною порушеної у 1998 р. справи про банкрутство КСП. Підприємство працювало допоки у 2002 р. на агрофірмі не з'явилися представники структур відомого на Київщині концерну "Стоїк Агротрейд", який очолює В. Пилипишин, з наміром нібито допомогти КСП вийти зі скрутного становища. На переконання В. Щербініна, прийшли з добре продуманим, юридично вивіреним планом приборати господарство до своїх рук.

Спочатку агрофірмі запропонували різного роду послуги, за які взяли у заставу худобу та вивезли її на дочірні структури концерну. З часом виставили КСП рахунки за утримання худоби, що й зробило процедуру банкрутства незворотньою. Заборгованість агрофірми, яка на момент приходу "доброзичливців" не становила великої загрози, стрімко зросла за рахунок їхніх вимог і перевищила 1,6 млн. грн.

Далі з'являється "новий благодійник" - ТОВ "Титан-Інвест", пов'язаний зі "Стоїк Агротрейдом", і стає поручителем перед кредиторами за зобов'язання боржника - КСП та готовий підписати мирову угоду. Для цього проводиться "незалежна" оцінка ринкової вартості цілісного майнового комплексу КСП "Агрофірма "Київська". Майно господарства, яке на початок процедури банкрутства становило 18 млн. грн., "знецінюється" до 1,6 млн., а заогованість трохи перевищує цю суму. Вартість цілісного майнового комплексу оцінюється в 1 грн. Що особливо насторожує, зазначив В.Щербінін, за цю експертну оцінку агрофірма-банкрут заплатила оцінювачу 400 тис. грн. (!). За умовами мирової угоди, яку ухвалює Господарський суд Київської області, боржники, серед яких структури, пов'язані з концерном

"Стоїк Агротрейд" і поручителем ТОВ "Титан Інвест", погоджуються, що погасивши заборгованість (свої завжди знайдуть можливість про це домовитися), поручитель "Титан-Інвест" стає власником майнового комплексу КСП "Агрофірма "Київська". Ювелірна робота...

Про те, що новий власник не мав намірів відновити виробництво, впевнений В. Щербінін, сви-

дчить той факт, що майже 600 працівників господарства були звільнені, сотні тонн обладнання демонтовано та здано на металобрухт. У серпні минулого року під покровом ночі з агрофірми вивезено невідомо куди майже 500 голів племінної худоби...

Набувши права на власність майна КСП, "Титан-Інвесту" треба було отримати державні акти на землі агрофірми. Для цього засновник ТОВ "Титан-Інвест" І. Кравченко звернувся в Києво-Святошинський районний суд з заявою до зацікавлених осіб Бучанської селищної та Мирозської сільських рад з вимогою надати йому в приватну власність 123 га землі, які були в колективній власності агрофірми та право на отримання в користування землі, що також належали КСП. З мовчазної згоди представників обох рад суд задовольнив ці вимоги та скасував відповідні державні акти, за якими землею володіло та користувалося КСП.

Таким чином ТОВ "Титан-Інвест", приватна фірма, пов'язана з концерном "Стоїк Агротрейд", стала власником майна, будівель агрофірми та отримала у приватну власність щонайменше 123 га землі - фактично задарма, тоді як понад 2,5 тис. пайовиків залишилися ні з чим. Хвацькі хлопці тихо зробили свою справу в час, коли Україна переймалася президентськими виборами.

Місцева влада, правоохоронні органи, зазначив В. Щербінін, не реагують на ці сумнівні рішення. Арбітражний керуючий процедурою банкрутства також. Проблема замовчується. І не в останню чергу тому, що дуже багато людей, які нині при владі, пов'язані з агропромисловим комплексом і брали участь у його розграбуванні. Він зокрема наголосив, що структури "Стоїк Агротрейду" за такою ж схемою зорозрили ще чотири господарства в Київській області, залишили свої "сліди" на Миколаївщині і Херсонщині.

Тепер про прецедент. Чаша людського терпіння переповнилася. У березні 2005 р. відбулися збори пайовиків господарства, на яких вирішено відновити діяльність агрофірми та не допустити подальшого розкрадання майна, земель та залишків інших активів. Збори обрали В. Щербініна головою правління. Люди переконані в умисному доведенні до банкрутства КСП "Агрофірма "Київська".

Селяни звернулися до керівних органів держави, народних депутатів за допомогою, вимагають перевірки законності процедури банкрутства. І, на наш погляд, небезпідставно, багато що в цій історії являтиме інтерес для правоохоронних органів. Бажаємо мужності ініціаторам на нелегкому шляху відновлення справедливості.

Конгрес Українських Націоналістів пропонує пайовикам КСП, які втратили свої господарства внаслідок різного роду зловживань, співпрацювати з обласними та районними осередками Конгресу для відновлення своїх законних прав.

Богдан Захаряк

НАРЕШТІ!

ЛЕВКО ЛУК'ЯНЕНКО - ГЕРОЙ УКРАЇНИ

Президент України Віктор Ющенко своїм Указом присвоїв звання Героя України Лук'яненку Левку Григоровичу, народному депутатові України „за незламну волю, громадянську мужність і самовідданість у відстоюванні ідеалів свободи і демократії, визначний особистий внесок у ставлення і розвиток незалежної Української держави“.

Вітаємо!

Конгрес-інформ

ВОНИ ВСЕ ЩЕ ЧЕКАЮТЬ НА СПРАВЕДЛИВІСТЬ

Голови спілок політ'язнів і репресованих: Тернопільської області Богдан Когут, Львівської - Петро Франко, Житомирської - Богдан Боцман, Волинської - Іван Савтан, голова Братства ОУН-УПА „Лисоня“ Петро Касінчук, учасник бойових дій ОУН-УПА, д.т.н., професор, проректор ТДТУ Тимофій Рибак направили Президенту України та Голові Верховної Ради України листа, у якому просять скасувати закон „Про жертви політичних репресій в Україні“ (виданий неіснуючою на сьогодні державою) та прийняти новий – „Про надання ветеранам ОУН-УПА статусу учасників бойових дій за незалежну Україну“.

Такого висновку, підкреслюється в листі, дійшли не тільки політ'язні Житомирської, Волинської, Івано-Франківської, Рівненської, Хмельницької, Закарпатсь-

кої і Чернівецької областей, у яких найбільший відсоток цієї категорії громадян, але й авторитетна комісія істориків України.

В листі також зазначено, що учасників ОУН-УПА з кожним роком стає все менше і менше. За даними підписантів, станом на 01.01.2005 року їх значилося:

Тернопільська область: 2900 осіб – учасники боротьби ОУН-УПА (на початок 2004 р. - 3400 осіб); 5200 осіб – виселених і репресованих (на початок 2004 р. - 7000 осіб).

Львівська область: 60000 осіб – учасники боротьби ОУН-УПА (з них 13000 відмовлено в реабілітації); 420000 осіб – виселених і репресованих.

Вони все ще чекають на справедливість.

Конгрес-інформ

ЗА НАЦІОНАЛІСТИЧНИЙ ПОРЯДОК

У парковій зоні Львова в районі вулиць Мазепи-Орлика відініні націоналістичний порядок. І це завдяки молоді Львівської міської організації Конгресу Українських Націоналістів. В день довкілля молодеча енергія творила тут маленькі дива: щезли локальні сміттєзвалища, набрав європейського вигляду дитячий майданчик... До тридцяти молодих та працівників членів КУН під проводом активіста, мешканця мікрорайону Василя Задорожного та голови Львівської міської організації Миколи Пшевлоцького приєднались місцеві мешканці і впорядкували цей забутий владою куток

нашого міста. Сподіваємося, що, за прикладом молодих конгресівців, мешканці мікрорайону, а може, й комунальні служби підтримуватимуть тут належний лад.

Націоналіст - це патріот, який діє! Конгрес Українських Націоналістів закликає усіх патріотів приєднатися до акції "Приберемо неприбране", адже ми маємо бути господарями нашої домівки, нашого міста, нашої держави! Є ще чимало дитячих майданчиків, скверів, парків, які чекають на наші щирі серця і працьовиті руки.

Ната Безевська

ПЛАСТ – ЗАВЖДИ ЗАГАРТОВАНИЙ ДУХ

День 12 квітня 1912 р. був увінчаний першою присягою на вірність Україні членів молодіжної організації „Пласт“. Цього року день пластової присяги у Києві святкували на Володимирській гірці. Тут можна було побачити справді живу традицію передачі досвіду молодшому поколінню. До Володимирської гірки новацтво, юнацтво, старшопластуство та сеньйорство в одностроях з хоругвами підходило з трьох сторін. Урочисто несли свічку – символ вічного світла й надії. У дійстві брало участь близько 100 пластунів різного віку. Наталя Кіяк, голова Крайової Пластової Старшини, побажала всім гордитися званням пластуна і нести цю традицію далі в наступні покоління.

Пласт зазнав важкої долі - був і легально діючою, і підпільною організацією. Займався військовим гартуванням молоді, проведенням культурних, освітніх, політичних і спортивних акцій з метою підняття національної свідомості українців. Військові вишколи бойових реферантур проходили під прикриттям пластових таборів, адже більшість членів Юнацтва ОУН була в „Пласті“. Провідні керівники націоналістичного руху (Роман Шухевич, Степан Бандера та інші) були членами Пласту - всім відомий курінь "Червона калина". „Пласт“ завжди був носієм ідеї, що підтримувала в українцеві незнищенний козацький дух.

Ярина Михальюнок

ОДА НЕЗАЛЕЖНОСТІ

Я – українець і пишаюсь цим!
 Моя земля – мої тисячоліття,
 де вруна мужності – мільйони зим
 І тільки нині – мить весни новітня.
 І тільки нині – жовто-синій цвіт
 моїх знамен, окрилених любов'ю,
 де вітер прагнень – у сплетінні літ,
 як вищий дух, що витворений з гроз і болю.
 Жаданий, непорушний, назавжди,
 п'який і ніжкий, – як пахке привілля,
 квітуй, мій захвате, – твої сади
 плекають ранки Ольвії й Трипіллія!
 Моя Дніпро-карпатська сторона
 (елліни, готи, кельти... – це вже потім)
 відкрила людству Божі письмена,
 котрі вкраїнські – від душі та плоті!
 Я – хлібороб осідлий з праглибин,
 моє коріння – в цій землі родючій.
 Я бачу днів грядущих бурний плін
 з високої Тарасової Кручі!

...Я – син Дніпра, і я пишаюсь цим,
 голублячи свою надію зриму...
 Є, кажуть, в світі незрівнянний Рим, –
 моя пухка земля – колиска Риму.
 Моя Свята Земля!
 Яка у сяйві слова сила є,
 якщо від діда й прадіда – горіння:
 Це – віра у призначення своє,
 бо віра вірних наділя прозорінням.
 Взаєморозуміюся, брати,
 ми – сильні, не дурні і не ледачі.
 Тепер, коли на ниві – плуг мети,
 усе залежить від снаги і праці.
 ТАК будьмо сповнені потужних дій.
 Засієм зерна волі на Співучім Полі...
 ...Скажи, Богдане, – часу чародію! –
 в якому лоні-дивоколі пасуться
 наших Хортиць дикі коні?

Валерій Вергун, голова літературно-мистецького об'єднання ім. Г. Косинки, м. Українка

ПИСАНКА – ДУША НАРОДУ

Писанкарство – самотня й якрава галузь народної творчості, вона є виразником і носієм філософії народу, розуміння ним краси. Треба мати велике терпіння, велику любов, глибокий розум, аби творити писанку! За малюнками стоять образи віддалених епох, символи природи, що вберігають людину від зла. Писанка захищала дім від пожежі, допомагала пастухові в полі, з нею люди йшли до худібки, до саду, до криниці, клали на могилку, аби душі близьких людей не почувалися самотньо...

Колір писанки – найвища нота її поетичності. Тече гама кольорів крашанок і часто перегукується з вишивкою у тих місцевостях, де їх виготовляють. Кожен колір має символічне значення. Червоний – любов, радість життя; жовтий – місяць і зорі, урожай; зелений – буянність роліного світу, багатство; блакитний – чисте небо, здоров'я; бронзовий – земля; чорний з білим – пошана до померлих.

Історія писанкарського мистецтва дуже давня. Початок її виводять ще з первісно-родового ладу. Археологи знайшли перші глиняні писанки-галунки червоного кольору. Тоді сакрального значення набувають лелечі яйця, бо люди вірили, що лелека приносить в дім радість.

Спочатку орнаментальні мотиви мали спрощений вигляд – спіралі, ялинки, хвилясті лінії, геометричні фігури. З часом стали виокремлюватися різні образи, що пов'язані із землеробським культом – “крутогори”, “баранячі ріжки”, “крученики”. А вже з XVII-XVIII століття інтенсивно почав розвиватися український народний орнамент, особливо рослинний – “дубове”, “виноградне” листя, “дзвіночки”, “вазони”, “трянди”. Кожен

регіон мав типові лише для своєї місцевості оригінальні орнаменти.

Для розпису писанок у давнину використовували фарби рослинного походження – латаття, дубова кора, бруньки вільхи, коріння кропиви. Писанкарство – дуже копітка й відповідальна робота. Кожен народний майстер виробляє свою композиційну схему писання. І серед безлічі різноманітних писанок ви ніколи не знайдете схожої, бо кожна має свій розпис.

Виділяють традиційні й нетрадиційні писанки. Традиційні називають “рідна писанка”, виготовляються вони зі справжнього курячого чи гусячого яйця. Щодо нетрадиційних, то це дерев'яні, їх часто застосовують як сувенір. Майстри творять писанки і з кераміки, кольорового скла.

Цікавими є й техніки розпису писанки. Найпоширенішою є розпис воском за допомогою так званого пензлика (“патичка”) – “мальованка”. Надзвичайно цікавим є й метод декорування – зіскрябування малюнка – “дряпанка” (“скробанка”).

Завдяки еміграції наших земляків весь світ побачив наші писанки. Багато американців, канадців, австралійців, німців вважають писанку своєю (кольоровий пам'ятник українській писанці встановлено у канадському місті Едмонтоні, у Польщі організують конкурс писанок, а в США зняли фільм про мистецтво писанкарства).

Орнаментальне багатство української писанки є невичерпним джерелом творчого натхнення майстрів-писанкарів. Народні умільці створили безліч чудових високохудожніх творів, і це свідчить про мистецький хист нашого народу, його любов до краси.

Ярина Михальонко

Полісся – це прадавня українська земля з багатою культурою, своєрідним побутом його населення. Шкоди, якої завдала аварія на ЧАЕС 26 квітня 1986 року, уже не виправити. Її наслідки відчуються і досі.

Чорнобильців переселили у безпечніші місця, де довкілля, люди – зовсім інші. Інше природне середовище, поруйнований побут (бо ж переселили у новозбудовані “посьолки” у чистому полі), спричиняли психологічні стреси, захворювання. От чимало поліщуків старшого віку й повернулися у рідні краї, до могил предків. Їх називають страшним словом – самосели. Живуть вони, покинуті на самих себе, без електрики, телефону та інших “благ цивілізації”. Люди молодшого віку дещо легше адаптувалися на нових місцях, хоч досі шкодують за своїм чарів-

ним краєм. Поліщуки зберегли свою прадавню культуру, зумовлену глибинним закорінням у природу, усвідомленням своєї невід'ємності від неї. Вони виконували обряди та звичаї глибокої давнини: “гукали весну”, вшанували предків... До сьогоднішнього дня з усіх куточків України на провідну неділю, як журавлині

НЕЗАГОЙНА РАНА УКРАЇНИ

ключі, тягнуться сюди автобуси та машини з переселенцями у покинуті чорнобильські села – “на моголики”.

Під час експедиційних виїздів у “зону відчуження” (10 км навколо

ЧАЕС) ми бачили впорядковані кладовища, зустрівалися із переселенцями. Вони з плачем відвідували свої домівки, прибирали і білили печі, вірячи, що поки не заростають дороги до осель та могил (там же буяє “підживлена” радіацією рослинність) є надія, що цей край оживе, відродиться. Вони готові повернутись додому, не зважаючи на усі небезпеки, про які говорять медики та екологи.
 Попри величезну шкоду, завдану здоров'ю поліщуків, знищено цілий пласт народної культури. Для її вивчення та збору музейних колекцій виїздили члени комплексної історико-етнографічної ек-

педиції Міністерства з надзвичайних ситуацій України, серед яких вчені Інституту народознавства НАН України. Зібрано понад 8 тис. експонатів: ікони, стародруки, зразки ткацтва, одяг, бондарні та гончарні вироби, меблі та ін. До 10-ї річниці аварії на ЧАЕС була організована велика виставка в Українському домі: “Культура зраченої землі”, про що видано однією іменний каталог. Крім речових пам'яток, зафіксовано оповіді з різних галузей народної культури, зібрано пісенний фольклор, зроблено фото- і відеозаписи; малюнки народної архітектури та ін. На основі зібраного матеріалу Інститут народознавства з 1997 року видає збірники “Полісся України”. Видано документальні фотоальбоми, організовано виставки за кордоном. Накопичений матеріал – це пам'ятник усім жителям українського Полісся, знищеним “мирним атомом”. Це застереження усім людям Землі, що треба жити у злагоді із довкіллям, пам'ятаючи, що зверхне поводження людини з природою повертається до неї бумерангом – страшною бідою, як аварія на ЧАЕС.

О. Гвоздевич

ПАВЛА МОВЧАНА ПЕРЕОБРАНО ГОЛОВОЮ “ПРОСВІТИ”

22 квітня в Українському Домі відбувся VII з'їзд Всеукраїнського товариства “Просвіта” ім. Т. Шевченка. Головою “Просвіти” в четвертий раз переобрано відомого українського поета, депутата Верховної Ради Павла Мовчана.

“Цей з'їзд знаменний тим, що ми починаємо нове життя, сповнені нових надій і переконані, що формула, виголошена на Майдані, – “Україну українську владу”, наповниться українським змістом”, – зазначив у звітній доповіді лідер просвітян. Він наголосив, що сьогодні у “Просвіти” відкривається “нове дихання”.

“Сьогодні ми підводимо певну риску, бо до цього були в опозиції і 15 років фактично оборонялися. Тепер же треба вирішувати ті проблеми, які накопичувалися впродовж років доби Кравчука-Кучми. Це потребує вже сьогодні виголошення того незаперечного тезису, що Конституція є найсвятіше, що стаття 10 про зміцнення і розвиток державної мови мусить бути реалізована в Законі і запроваджена в усіх сферах життя”, – підкреслив П. Мовчан.

“Ми готові до конструктивної співпраці з урядом за умови, що політична воля уряду буде такою, якої вимагала нація: щоб українська культура, українська мова, українська церква,

український інформаційний простір, всі українські пріоритети були в полі зору. І тут ми готові бути найщільнішими у співробітництві з усіма органами влади”, – наголосив голова ВУТ “Просвіта”.

Заступник голови ВУТ “Просвіта” член Головного проводу Конгресу Українських Націоналістів Микола Гук у своїй співповіді піддав різкій критиці космополітизм урядовців, їхнє небажання відстоювати українські національні цінності та опиратися в кадровій політиці на патріотів. Делегати з'їзду гучними оплесками підтримали його пропозицію на наступних парламентських виборах голосувати за українських націоналістів.

У прийнятій з'їздом заяві “Про стан та функціонування української мови в Україні” говориться, що просвітяни обурені нещодавніми заявами секретаря РНБО Петра Порошенка, який одним із основних своїх завдань бачить захист російської мови, а також проектом Указу “Про за-

хист прав громадян на використання російської мови та мов інших національностей України”, в якому грубо порушуються права етнічних українців.

Делегати VII з'їзду Всеукраїнського товариства “Просвіта” звернулися до Президента України з проханням створити консультативно-дорадчу раду з питань мовної політики, підзвітну Президенту України, а також до Кабінету Міністрів з вимогою розробити й внести на розгляд Верховної Ради проект “Конституції державної мовної політики” та проект загальнодержавної Програми розвитку, функціонування та дослідження української мови на 2006-2012 роки.

Конгрес-інформ

ЛІДЕРА

ЗНАЙТИ І ЗНИЩИТИ!

Розділ восьмий

ТАЄМНИЦЯ ПОЛЮВАННЯ
НА „ВОВКА”

Мовчу...

І в ніч оцю несамовиту

Пера у руки не беру...

О, скільки можна

на задвірках жити,

Яки пес, коли несуть труну?!

О, скільки можна все

про те ж спочатку,

Про свій народ, про себе,

про усіх?

Змилюсь, мій небесний батьку,

Зніми мій біль,

верни щасливий сміх!...

Цей вірш написала Марта Гай (Галина Голояд), зв'язкова командувача Української Повстанської Армії генерал-хорунжого Романа Шухевича. Чи не про його трагічну загибель цей вірш соратниці по боротьбі?

...Марта увійшла у Львів вранці, дочекавшись, коли селяни їхатимуть і йтимуть на базар, аби прослизнути військові патрулі, що стояли на околицях міста. За попередньою домовленістю, вона мала зустрітися із зв'язковою провідницею ОУН на Україні командувача УПА Романа Шухевича неподаликі собору Єлизавети, на лавочці. Сівши, вона відчула страшенну втому, ноги гуділи від болю - дорога була далекою і нелегкою. Де можливо, підїжджала попутним транспортом, з дядьком на возі чи на газоні водія-калімщика, а решта - пішки. На якусь мить розслабилася, випростала задубілі ноги і заплющила очі. Вона перебирала в пам'яті все, що їй велів передати Шухевичу провідник Полтава - керівник ОУН Закарпатського краю і командир загонів УПА. А ще були інструкції, як себе поводити, коли її схоплять кгебісти.

Записати їй не дозволили ні слова, все мала передати на словах або забрати відомості з собою в могилу.

У роздумах її пильність на якийсь час послабла. Сидячи на лавочці біля собору Єлизавети, вона ще не знала, що Тараса Чупринки, на зустріч з яким вона йшла, вже немає, що провідник ОУН на Україні Роман Шухевич, вистежений спецгрупою МДБ, в нерівному бою

загинув. Поринувши в думки, Марта не відчула небезпеки...

Ось як вона розповідала про свій арешт: „Я сіла почекаати, бо година зустрічі ще не прийшла, повернулася плечима до вулиці. Кгебісти підкралися безшумно по піску і рванули з-заду за руки так, що пістоля випала з руки. „Марта, Маруся, - сказав мені офіцер-кавказець в машині, - я тебе долго іскал!” Що ж, сказала я йому у відповідь, тепер дістанете ще одну зірку. Так я опинилася на Лонцького (резиденція МДБ-КДБ у Львові - авт.)”

Міністерство державної безпеки УРСР завело слідчу справу на підсудну Галину Голояд (псевдо Марта Гай), активну діячку ОУН і УПА, зв'язкову голови проводу на Закарпатті Ореста Полтави. Її звинуватили в антирадянській діяльності й збройній боротьбі проти радянської влади в складі „банд Бандери”. Справа констатувала, що Галина Голояд народилася у Львові 1923 р. в сім'ї українця-робітника з націоналістичними поглядами. Навчаючись у школі, стала членом націоналістичної юнацької організації ОУН. Потім працювала в жіночій мережі націоналістів. Виїшла заміж за активного діяча

Марта Гай

ОУН Мирона Голояда. Особисто Романом Шухевичем, командиром УПА, була направлена в Карпати для антирадянської діяльності в складі загону провідника Ореста Полтави. Займалася пропагандистською антирадянською діяльністю в підпільних виданнях ОУН, де пропагувала ідеї українського націоналізму. Виконувала оперативні завдання керівництва ОУН і особисто командира УПА Романа Шухевича та інших командирів націоналістичного підпілля - Тершаківця та Полтави. Нагороджена Срібним хрестом заслуги ОУН. До радянської влади налаштована вороже, переконана патріотка вільної України, затятый ворог КПРС і Радянської держави...

ДОКУМЕНТАЛЬНИЙ ДЕТЕКТИВ

тською групою. У Львові я залишався ще півроку - розв'язка хоч і була неминучою, але, як часто в житті буває, сталася несподівано. Шухевич занадто покладався на свої зв'язки військового часу і тому послабив пильність... На той час нам вдалося перетягнути на свій бік і зв'язкового Шухевича, гравця місцевої футбольної команди «Динамо»... Шухевич між тим зробив ще одну фатальну помилку. Коли в будинок, де він жив зі своєю охоронницею Дариною Гусяк, зайшов міліціонер для звичайної перевірки документів, нерви його не витримали, і він його застрелив. А всі троє — він сам, Дарина і її мати — втекли. Пошуки привели нашу оперативну групу в далеке село, де ми знайшли тільки матір Дарини. Шухевича там не було, але присутність цієї жінки вказувала на те, що він переховується недалеко. Наша група, яка мала захопити Шухевича, розмістилася в будинку, де жила мати Дарини. Невдовзі туди приїхала молода симпатична студентка-медичка зі Львова, племінниця Дарини. Вона приїхала побачитися з рідними і виступити, як вона нам розповіла, за дорученням інстит-

гальний контроль здійснював керівник відділу спеціальних (терористичних) операцій МДБ СРСР Судоплатов.

Ще 1944 р. у штаб УПА (за свідченням колишнього офіцера МДБ СРСР) ввели жінку-агента на ім'я Марія, і вона весь час перебувала в колі Шухевича. До речі, служба безпеки УПА відчувала небезпеку, підшукувала нові конспіративні квартири, їх для командувача підбирали досить ретельно. Три квартири були на теперішній вулиці Личаківській, біля дріжджового заводу та поруч з кафе «Під горою». Всі ці квартири знала агент МДБ Марія. Вона не знала тільки однієї квартири в Брюховичах, біля залізничної станції.

Шухевич здогадувався, як свідчить колишній офіцер МДБ, що в його оточенні є агенти МДБ, тому мав двох двійників - схожих на нього людей, які збивали радянську службу безпеки зі сліду.

Свідчення офіцера МДБ розбігаються зі свідченнями Судоплатова. Він про агента Марію не згадує, а більше акцентує чомусь увагу на Дарині Гусяк.

Анонімний свідок, який дав відомості кореспонденту газети «Експрес» про арешт Шухевича, навіпаки дає відомості про агента Марію, яку Судоплатов не став називати, аби не розтаємничити свого агента. Але цю деталь офіцер МДБ розкрив. Ось що він зазначив: «Конспіративну квартиру в Білогорщі емдебісти знали. 5 березня 1950 року агент Марія повинна була о шостій ранку підсипати Шухевичу в каву сильного снодійного. Сплячого головнокомандувача мали живим привезти з ескортом автоматників на вулицю Дзержинського у Львові».

Марія, за свідченням офіцера МДБ, завдання виконала, виспаля велику дозу снодійного, але Шухевич тієї кави не випив. Коли емдебісти прийшли брати сонного Шухевича, генерал зустрів їх вогнем автомата.

Згідно з оперативною справою на Романа Шухевича, агент Марія була не місцевою, удавала себе переселенкою з Польщі. Насправді вона була польською і перейшла як агент дефензиви до НКВС. Це була молода симпатична жінка.

Роману Шухевичу, до речі, аби створити йому негативний імідж, дали прізвисько «Вовк». Для ліквідації командуючого УПА був розроблений «план чекістсько-військової операції із захоплення або ж ліквідації «Вовка». Цим планом передбачалося:

«На світанку 5 березня 1950 р.: а) зібрати всі наявні у м. Львові оперативні резерви: 62 стрілецьку дивізію внутрішніх військ; б) ввести по тривозі в операцію військові частини, що дислокуються у Львівській області, та задіяти прикордонні війська...»

Отже, для захоплення командарма Шухевича було задіяно кілька дивізій Червоної армії, а солдатам вбивали в голову, що вони ловлять страшного, аморального маньяка-злочинця, який зі своєю бандою вбиває мирних людей.

Свідчення генерала КДБ Павла Судоплатова щодо загибелі Романа Шухевича, мене не задовольнило. Воно було плутаним і не зовсім зрозумілим. Чи він забув ті події (адже писав свою книжку через майже п'ятдесят років), чи не хотів розкрити таємниці КДБ - зараз важко сказати, бо він вже помер, і ніяких уточнень вже зробити не зможе.

Продовження. Далі буде

Дарія Гусяк

утського комітету комсомолу, з бесідами про шкоду націоналізму. Під час нашої дружньої розмови (я представився новим заступником голови райвиконкому) на моє обережне запитання, де перебуває її тітка, дівчина відповіла, що вона живе в гуртожитку її інституту і час від часу навідується до Лісної академії, куди збирається невдовзі вступати.

Група зовнішнього стеження швидко встановила, до якої «академії» ходить Дарина. Вона здійснювала регулярні поїздки в село під Львовом, де годинами затримувалася в кооперативній крамниці. І ми дійшли висновку, що там в цей час буває і Шухевич. Та на жаль, молоді офіцери, що проводили стеження в березні 1950 року, були недосвідченими і для прикриття почали до неї залицятися. Коли лейтенант простягнув Дарині руку і сказав українською мовою, що хотів би познайомитися ближче з такою чарівною жінкою, вона, відчувши пастку, вихопила пістолет і застрелила його впритул. Дарину ми надійно ізолювали, а я і генерал Дроздов та двадцять оперативників оточили сільпо, щоб блокувати можливість втечі Шухевича. Дроздов крикнув Шухевичу, щоб той склав зброю, — і йому буде гарантоване життя. Але у відповідь застрочив автомат Шухевича, і він спробував прорватися через кільце оточення, кинувши з прикриття дві гранати. Зав'язалася перестрілка, внаслідок якої Шухевич загинув...»

Операцію знищення Шухевича розробляли не у Львові. Керував усіма оперативними заходами представник Москви Нікітін. За-

ДО 85-РІЧЧЯ З ДНЯ НАРОДЖЕННЯ СЛАВИ СТЕЦЬКО

Слава Стецько

**“...ХАЙ ЗАБУДЕТЬСЯ
МОЄ ІМ'Я,
АЛЕ ХАЙ ЖИВЕ
ВІЧНО УКРАЇНА”**

АВТІОБІОГРАФІЧНИЙ НАРИС

рати молодь. Це було сорок першого року, якихось два-три тижні перед тридцятим червня. Наша група вже налічувала близько сотні людей зорганізованих підпільників, переважно двадцяти-тридцяти років, лише один такий Мальяр був старший, десь сорока років, а решта - молодь. Наш провід регулярно діставав листи з-за кордону, і один раз прийшла інструкція, в якій зазначалося, що німцям вірити не слід, що вони видаватимуться нашими приятелями, але віри їм нема, бо вони проти самостійності України.

Ми вже знали, що скоро війна, але на цей випадок організація знала, що робити. І ось 22 червня 1941 року німці переходять кордон із Советським Союзом. Війна. Наша група постійно пересувається тереном, влаштовуючи вечорами по селах гутірки з місцевим населенням про необхідність боротьби за незалежність. Пам'ятаю, як в одному селі мене поставили на пеньок, щоби я з нього промовляла до селян. І я так гостро, звідки те все в мене бралось. Ночували, як правило, в лісі, а вночі було трохи зимно, так хлопці зв'язували до купи кущики, гілки з дерев, підкладали свої жакети - "маринарки", і я на тому спала. Звичайно, що ніяких вигод у тому житті не було, як і не було жодного домашнього скарбу, не мала ж за собою тягнути ще корову з телям. Так ми й ходили, ведучи свою пропагандистську акцію...

Минаючи Ходорів, наша група рухалася дорогою на Бібрку. Перед тим ми одержали такий наказ від провідника. Існував гурт людей, які нами керували, - то мусив бути окружний або обласний провід. Знаю, що з тих людей тепер живе в Амери-

ці Фіцик, - тоді він був військовим референтом, його псевдо "Морський". Я до складу керівництва, звісно, тоді не належала... Поки дісталися Бібрки, постійно спостерігали мертві тіла вздовж дороги. Треба сказати, що нам суворо було наказано, поміж іншим, підтримувати порядок, не допускати грабежів, чого ми в свою чергу вимагали від людей. Так, були повідомлені всі крамниці, а ми їх зачиняли, ставили охорону, аби не було мародерства. Самі пили гіркий чай, а в тих магазинах було повно цукру, але ми нікому не дозволяли брати чужий крам, навіть доторкнутися. Також ми знали, що німці ловлять жидів (до речі, нам тоді і на думку не спало, що звичайне для всіх слов'янських та балтійських мов слово "жид" скоро заборонять уживати українцям як ніби образливе), нам про це розповідали раніше, і ми дуже наказували нашим людям, щоби вони, не дай Боже, не долучалися до антисемітських акцій.

У Бібрці наша група відразу ж зайняла декілька будинків у центрі, які були покинуті червоними, в одному з них розташувався обласний провід і там було наше бюро. Там мала кімнатку для ночівлі і я, а ще в одній - темній - кімнаті ми переховували єврейську родину, яка не встигла втекти. Добре пам'ятаю високу, з довгими чорними косами дівчину на ім'я Клявдія, але зараз важко згадати їхнє прізвище. На жаль, так і не знаю, що потім з ними сталось, бо сама мусила втікати до Львова.

Десь числа 28 червня ми почали творити в Бібрці місцеву адміністрацію, у складі якої мені приділили посаду культосвітнього референта. А 30-го у Львові проголошено незалежність України, відтворено Українську державу. Вирішуємо зібрати людей, щоби оголосити цей акт, у неділю, бо тоді були буденні дні. І ось через пару днів, першої не-

ділі після 30 червня, проголошуємо незалежність України в Бібрці. Спочатку на цвинтарі відбувається церковну відправу, молебень на честь загиблих героїв. А після пошанування простуємо до приміщення "Соколу". Головним промовцем на святковому зібранні був Дівнич. Крім нього, пам'ятаю там з наших людей Грицина, Козакевича, ще двох націоналістів. Тоді Дівнич гарно виголосив дуже високої якості доповідь, наводив багато цитат, - народ сприйняв її дуже тепло, але моя промова здобула просто бурхливу реакцію. Я зробила акцент на тому, що це - наша земля, це нам облаштовувати власне життя, ми все тут організували не для того, щоби німці нами командували. І взагалі був настрої такий антинімецький. Тепер не згадаю, що там ще казала, бо в такому захопленні була від своєї промови, що все, крім власних відчуттів, пішло в забуття, так гарно, душевно люди прийняли мене. Отакий мене охопив "егоцентризм".

І починається моє мандрівне життя, весь час удорозі: дали якусь бричку (ми тоді їздили лише фірами, кінями), і я об'їжджаю села. Десь відкриваю "Просвіту", ще десь - школу. Кожен з нас мав купу роботи. Я в батьків не була два роки, поки врядували більшовики, а додому, в Романівку, їхати й не збираюся, бо нема часу, бо ж Україну будемо! Усе належить нам - сонце, небо, земля, ліси! Все - наше! Як ми можемо їхати на села до батьків? Ні, то не можна!.. А люди вже переказують: батьки переживають, що я навіть не показалася вдома. Довелося з'їздити котрогось дня. Відвідала - і знову до роботи.

Так триває декілька тижнів. Аж ось на початку вересня, на Бабині літо (вже кукурудза була), до мене приходять якась людина від Організації: "Втікайте, бо німці мають вас нині арештувати..." А я в цей час мила голову, і так, з мокрою головою, пішла на городи, щоби ніхто не бачив. Власне, ми вже знали, що по Галичині почалися арешти націоналістів, тепер уже німцями. Знали, бо перед тим їздили мотоциклом з Бібрки до Львова на розмову до Івана Климова - "Легенди", "Легенда" тоді з розмахом узявся за організацію революційної армії, всюди відозви понаписував... І от ми їхали до нього, на мотоциклі - синьо-жовтий прапорець, і біля Рогачки переді Львовом нас зупинив німецький пост, що контролював рух - в'їзд і виїзд з міста.

Підійшов німець у військовій формі, хто він там був - есесівець чи ге-стапівець, щось нас запитував, а потім витяг наш прапорець, переломив об коліно та засунув собі за халюву (німці дуже люблять чистоту і не засмічують доріг). Я тоді собі подумала: "Ось так виглядає ставлення німців до України!" Нас хоч і повідомляли раніше, що нічого доброго від них не чекати, але ми досі нічого такого не відчували, діяли майже легально.

Провід не мав, на мій погляд, сподівань на німців. Коли ми ще були в підпіллі, вже існували маленькі групки, які виступали зі зброєю. Пам'ятаю, що одного дня мене викликав окружний провідник і питав мене думки, чи маємо йти у військові відділи, чи ні - таке тоді проводилося опитування, гейби своєрідне голосування: як народ до цього поставиться. Я була за те, щоби взяти в руки зброю. Очевидно, що ми майже всі розуміли, наскільки потрібні збройні сили...

Повернемося до нашого візиту до "Легенди". Відпустив нас той контролер, і ми в'їхали у Львів. А місто ж велике, то й ми замість нашого бюро спочатку потрапили не туди. Видно, хтось підказав, що ось поруч є якийсь націоналістичний центр. Тоді ж усе було напіввідкрите: після стількох років суворого конспірації люди подумали, що німці підтримуватимуть ОУН або бодай не арештовуватимуть її членів. Багато повиходили на поверхню, повідомляли контори, навіть такі білі візитівки на двері чіпляли, що тут урядове таке ОУН, а тут - така. Пару місяців була така деконспірація, а тоді відразу - наказ: все поховати, познімати всі ввіскі і йти в підпілля...

Ми дісталися вказаного місця, - звідти вийшли люди, чомно почали нас запрошувати до середини. Але я носом почула, що то є мельниківці, і ми зорієнтувалися: "Ні-ні, дякуємо, нам треба їхати в інше місце". Такий серйозний був поділ, хоча спочатку злови не було поміж організаціями. Вона з'явилася пізніше, коли німці були вже довгий час і сильно тиснули на мельниківців, щоби ті розконспірували наших людей...

Трохи пізніше ми таки знайшли "Легенду"...

Літературний запис здійснив Дмитро Куделя

Початок у №13, 14, 15. Далі буде

Календар українського націоналіста

- 26 квітня 1945 р. – Україна (УРСР) увійшла в ООН як член-засновник.
- 26 квітня 1986 р. – День Чорнобильської трагедії.
- 27 квітня 1979 р. – у Львові за нез'ясованих обставин убито Володимира Івасюка, українського композитора.
- 27 квітня 1991 р. – створено Всеукраїнське Братство вояків УПА імені генерала Тараса Чупринки (Романа Шухевича).
- 28 квітня - Всесвітній день поріднених міст.
- 28 квітня 1915 р. – на горі Маківці відбулися переможні бої Січових Стрільців проти російських царських військ.
- 29 квітня 1648 р. – Богдана Хмельницького обрано гетьманом України.
- 1 травня - Світле Христове Воскресіння – Пасха. Великдень.
- 1 травня 1945 р. – народився Василь Зінкевич, український співак.

<p>Видавець Конгрес Українських Націоналістів Засновник Степан Брацюнь</p> <p>Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Анатолій Погрібний, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенов</p>	<p>Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08 e-mail: nacija@mail333.com www.nacija.org.ua</p> <p>Адреса видавця: 01004, вул. Горького 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61</p> <p>Головний редактор Микола Гук</p>	<p>Регістраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970 видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003р.</p> <p>Передплатний індекс: 09715 Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26001016925980 в банку "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300131, ЄДРПОУ 2305606776</p>	<p>Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.</p> <p>Газету видруковано у ВАТ "Видавництво "Київська правда"</p> <p>Замовлення № 3832 Наклад 60000 примірників Ціна договірна</p>	<p>Реклама приймається тільки від національного товаровиробника. За достовірність реклами редакція відповідальності не несе.</p> <p>Відповідальність за достовірність фактів несе автор. Редакція не завжди поділяє точку зору автора. Редакція залишає за собою право редагувати і скорочувати матеріали. Рукописи не рецензуються і не повертаються. Листування лише на сторінках газети</p>																																																																																						
<p>Наші корпункти</p> <table border="1"> <tr> <td>Вінниця</td> <td>Гусар Віталій</td> <td>(0432) 26-65-57</td> <td>Київ</td> <td>Мохналь Михайло</td> <td>(044) 228-63-89, 229-68-34</td> <td>Севастополь</td> <td>Проценко Володимир</td> <td>(0692) 48-79-46</td> </tr> <tr> <td>Дніпропетровськ</td> <td>Береза Юрій</td> <td>(0562) 93-43-45</td> <td>Луганськ</td> <td>Кук Володимир</td> <td>(0642) 95-59-78</td> <td>Сімферополь</td> <td>Овчарук Василь</td> <td>(0652) 29-77-43</td> </tr> <tr> <td>Донецьк</td> <td>Олійник Марія</td> <td>(0622) 337-23-48</td> <td>Луцьк</td> <td>Максимович Олег</td> <td>(03322) 723935, 722142</td> <td>Суми</td> <td>Манжела Борис</td> <td>(0542) 63-15-36</td> </tr> <tr> <td>Житомир</td> <td>Крук Микола</td> <td>(8-067) 410-52-42</td> <td>Львів</td> <td>Вовк Михайло</td> <td>(0322) 38-67-63</td> <td>Тернопіль</td> <td>Ткач Володимир</td> <td>(0352) 22-01-71</td> </tr> <tr> <td>Запоріжжя</td> <td>Тимчина Василь</td> <td>(0612) 67-31-82</td> <td>Миколаїв</td> <td>Яценко Софія</td> <td>(0512) 29-07-90</td> <td>Харків</td> <td>Дяків Богдан</td> <td>(0577) 16-02-18</td> </tr> <tr> <td>Івано-Франківськ</td> <td>Салига Роман</td> <td>(0342) 3-11-35</td> <td>Мукачеве</td> <td>Гурзан Василь</td> <td>(03131) 2-25-45</td> <td>Херсон</td> <td>Лушпінський Роман</td> <td>(0552) 26-50-56</td> </tr> <tr> <td>Кіровоград</td> <td>Ковальчук Григорій</td> <td>(0522) 24-50-64</td> <td>Одеса</td> <td>Перегінчук Михайло</td> <td>(0482) 731-00-78</td> <td>Хмельницький</td> <td>Вітряний Олександр</td> <td>(0382) 65-32-01</td> </tr> <tr> <td>Київська обл.</td> <td>Сахацький Олександр</td> <td>(044) (297)27-5-70</td> <td>Полтава</td> <td>Квачова Олеся</td> <td>(0532) 28-053</td> <td>Черкаси</td> <td>Гафінова Любов</td> <td>(0472) 45-12-05</td> </tr> <tr> <td></td> <td></td> <td></td> <td>Рівне</td> <td>Кривко Ігор</td> <td>(0362) 22-20-26</td> <td>Чернівці</td> <td>Баглій Борис</td> <td>(0372) 51-02-72</td> </tr> <tr> <td></td> <td></td> <td></td> <td></td> <td></td> <td></td> <td>Чернігів</td> <td>Рябенко Валерій</td> <td>(04622) 4-38-81</td> </tr> </table>	Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 26-65-57	Київ	Мохналь Михайло	(044) 228-63-89, 229-68-34	Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46	Дніпропетровськ	Береза Юрій	(0562) 93-43-45	Луганськ	Кук Володимир	(0642) 95-59-78	Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43	Донецьк	Олійник Марія	(0622) 337-23-48	Луцьк	Максимович Олег	(03322) 723935, 722142	Суми	Манжела Борис	(0542) 63-15-36	Житомир	Крук Микола	(8-067) 410-52-42	Львів	Вовк Михайло	(0322) 38-67-63	Тернопіль	Ткач Володимир	(0352) 22-01-71	Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82	Миколаїв	Яценко Софія	(0512) 29-07-90	Харків	Дяків Богдан	(0577) 16-02-18	Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35	Мукачеве	Гурзан Василь	(03131) 2-25-45	Херсон	Лушпінський Роман	(0552) 26-50-56	Кіровоград	Ковальчук Григорій	(0522) 24-50-64	Одеса	Перегінчук Михайло	(0482) 731-00-78	Хмельницький	Вітряний Олександр	(0382) 65-32-01	Київська обл.	Сахацький Олександр	(044) (297)27-5-70	Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053	Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05				Рівне	Кривко Ігор	(0362) 22-20-26	Чернівці	Баглій Борис	(0372) 51-02-72							Чернігів	Рябенко Валерій	(04622) 4-38-81
Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 26-65-57	Київ	Мохналь Михайло	(044) 228-63-89, 229-68-34	Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46																																																																																		
Дніпропетровськ	Береза Юрій	(0562) 93-43-45	Луганськ	Кук Володимир	(0642) 95-59-78	Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43																																																																																		
Донецьк	Олійник Марія	(0622) 337-23-48	Луцьк	Максимович Олег	(03322) 723935, 722142	Суми	Манжела Борис	(0542) 63-15-36																																																																																		
Житомир	Крук Микола	(8-067) 410-52-42	Львів	Вовк Михайло	(0322) 38-67-63	Тернопіль	Ткач Володимир	(0352) 22-01-71																																																																																		
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82	Миколаїв	Яценко Софія	(0512) 29-07-90	Харків	Дяків Богдан	(0577) 16-02-18																																																																																		
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35	Мукачеве	Гурзан Василь	(03131) 2-25-45	Херсон	Лушпінський Роман	(0552) 26-50-56																																																																																		
Кіровоград	Ковальчук Григорій	(0522) 24-50-64	Одеса	Перегінчук Михайло	(0482) 731-00-78	Хмельницький	Вітряний Олександр	(0382) 65-32-01																																																																																		
Київська обл.	Сахацький Олександр	(044) (297)27-5-70	Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053	Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05																																																																																		
			Рівне	Кривко Ігор	(0362) 22-20-26	Чернівці	Баглій Борис	(0372) 51-02-72																																																																																		
						Чернігів	Рябенко Валерій	(04622) 4-38-81																																																																																		

Пишіть! Дзвоніть! Приходьте! Підтримуйте!